

[Gert Petersen.]

den er forløbet, at det forekom mig, at der trods alle de pæne ord, der siges om fordragelighed, var en ganske betydelig afstand mellem hr. Christophersen og regeringen i sprgsmålet om økonomien. Hr. Christophersen lagde jo hovedvægten på omkostningsproblemet og mente, at regeringen negligerede omkostningsproblemet. Må jeg sige til hr. Christophersen, at man jo lige skal huske på, at omkostninger ikke kun er identisk med lønninger, men fra den tidligere regerings side, det tidligere regeringspartis side, har man jo optrådt, som om man var hypnotiseret af den påstand, at omkostninger og lønninger var det samme. Der er også noget, der hedder renter, som har været alt, alt for høje i dette land igennem mange år, og det har noget at gøre med hele den økonomiske struktur, man har herhjemme. Og der er noget, som hedder spild som følge af mangel på samordning, mangel på plan i hele den måde, hvorpå industrien og byggeriet fungerer, og jeg tror, at der kunne vindes meget, meget store summer ind, og omkostningerne kunne nedsættes særdeles betydeligt, hvis der kom noget mere plan i denne udvikling. Men bevar mig da vel, selvfølgelig er lønninger også et omkostningsproblem, og dér synes jeg, at det egentlig kun bør være de store, de højeste lønninger, som man skal interessere sig for, og dertil de arbejdsfrie indkomster. Hvad de store lønninger angår, så vil jeg godt sige, at socialistisk folkeparti er særdeles villigt til at forhandle positivt om regeringens forslag om ensartede dyrtidsportioner til alle, suppleret af en taktregulering. Det svarer helt til de tanker, vi selv fremførte under valgkampen.

Hvad angår den almindelige dyrtidsregulering, vil jeg godt meget stærkt fraråde arbejdssiden på arbejdsmarkedet at acceptere nogen som helst forringelse af den for LO gældende dyrtidsordning. Den bør forbedres. Der er tale om en inflationssikring, og så længe man ikke herfra er i stand til at mestre inflationen, så må almindelige lønmodtagere have et værn imod inflationen.

Jeg lyttede med stor interesse til det, der blev sagt om boligsituationen. Jeg lagde mærke til, at regeringens forslag om statslån mødte en del kritik fra en række ordførere. Jeg bemærkede mig især hr. Hilmar Baunsgaards kritik, og jeg kunne have lyst til at

spørge: hvad vil det radikale venstre sætte i stedet? Det er ikke nok med det udmærkede forslag om billige statslån til isoleringsarbejde. Det kan give arbejde til 6.000-7.000 mennesker. Det er ikke tilstrækkeligt. Hvordan vil man virkelig fra borgerlig side få gang i det boligbyggeri her og nu? Man taler om en målsætning på 40.000 boliger. Hvilke mekanismer vil man anvende? Det får vi intet at vide om. Her synes jeg nok, at den foreslåede statslåneordning i hvert fald er værd at overveje. For hver 3, der bliver beskæftiget i byggeriet, trækker det 2 andre med sig uden for byggeriet. Byggeriet er en nøglesektor, når det drejer sig om beskæftigelsessituationen.

Hvad angår boligforliget, må jeg notere, at i hvert fald to partier, som er med i dette boligforlig, heroppe reelt undsiger det. Både centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti siger, at de 40.000 boliger er sådan en eller anden mere eller mindre fjern målsætning. Jeg havde i øvrigt indtryk af, at hr. Hilmar Baunsgaard mente det samme. Jeg har forstået det sådan på socialdemokratiet og på andre ordførere, at de 40.000 boliger var en klar, konkret, aktuel målsætning for boligforliget, som træder i kraft her til 1. april, hvis det bliver vedtaget, hvis det bliver gennemført, og som så hurtigt må omsættes i de 40.000 boliger, men i øjeblikket ligger vi nede på en igangsætningsrytme af 22.000-23.000 boliger. Hvordan vil man få denne rytme i vejret? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: kan regeringen acceptere, at to af boligforligets partier, måske tre af dem, nu trækker deres støtte til målsætningen som en aktuel målsætning her og nu med de 40.000 boliger tilbage?

Jeg noterede mig også — og det var med glæde — hr. Erhard Jakobsens bemærkning om, at forudsætningerne for huslejestigninger som forudset i boligforliget er faldet bort på grund af de prisstigninger, på grund af den økonomiske situation, der siden har udviklet sig. Vi opfordrer regeringen til at gøre sig fri af dette boligforlig. Man kan gøre det med rolig samvittighed, fordi det ser ud til, at de andre partier i boligforliget ikke agter at overholde det.

Vi er villige til at gå ind i en forhandling om, hvordan man skal opfylde målsætningen, de 40.000 boliger. Vi er ikke villige til at